

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΔΟΞΑΡΑ

Ἐκ τῶν γραφέντων τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέου Μουστοξύδου περὶ τοῦ Πελοποννησίου ζωγράφου Παναγιώτου Δοξαρά¹, ἐργασθέντος κυρίως ἐν Ἐπτάνησιν κατὰ τὰς τρεῖς πρώτας δεκάδας τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος, εἶνε γνωστὸν, ὅτι οὗτος μεταξὺ ἄλλων ἐζωγράφησε καὶ εἰκόνα ἐν μικρῷ ἐπὶ χαλκοῦ τοῦ γενναίου ἐκ τῆς γερμανικῆς Θυριγγίας στρατηγοῦ τῶν Βενετῶν, τοῦ κόμιστος τοῦ σώσαντος τῇ 21 Ἰουλίου 1716 τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων, στρατηγοῦντος τοῦ Μουσταφᾶ πασσᾶ, πολιορκουμένην Κέρκυραν Ἰωάννου Μαθίου von der Schulenburg, αὐτοῦ ἐκείνου, οὗ κακότεχνος ἀνδριάς ἐστήθη μετὰ τὴν νίκην ὑπὸ τῆς βενετικῆς πολιτείας ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς Κερκύρας. Κατεῖχε δὲ τὴν ζωγραφίαν ταύτην ὁ ἀείμνηστος Μουστοξύδης, ὅστις λέγει περὶ αὐτῆς, τάδε: «Ζωγραφία τις, ἡ ὁποία εἶναι ἡμέτερον κτῆμα παριστώσα μινυθικῶς² τὴν εἰκόνα τοῦ Σχυλεμ-»
»βουργίου, τεχνηέντως ἐπὶ χαλκοῦ εἰργασμένην δι' ἐλαιομιγῶν
»χρωμάτων, τὸν ἀνεκάλυψεν εἰς ἡμᾶς καὶ ἄριστον ζωγράφον.
»Εἰκονίζεται δὲ ὁ πολεμικὸς μέχρι στέρνων, περιβεβλημένος
»πορφυρᾶν χλαμύδα καὶ τεθωρακισμένος. Ὅπισθεν δὲ τοῦ χαλ-
»κοῦ ἀναγινώσκεται Ἐκτύπωμα Ἰωάννου Μαθίου Κόμιστος
»Σκελεμπουργίου τῆς Γαλινοιάτης τῶν Ἑνετῶν Ἀριστο-
»κρατίας καὶ Ἡπειρον Στρατάρχου καὶ ὑπερασπιστοῦ Κερ-
»κύρας, παρὰ Παναγιώτου Δοξαρά Ἰππέως Λακεδαιμονίου.

1 Ἑλληνομνημόνωνος σ. 17 κ. ε.— Ἠρῆλ. Ν. Κατραμῆ Ἱστορικαὶ ἀνακρίσεις ἐπὶ τῆς πατρίδος Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρου. Ἐν Ζακύνθῳ 1854 σ. 44 κ. ε.— Κ. Σάθα Νεοελληνικὴ φιλολογία σ. 424 κ. ε.— Σπυρ. II. Λάμπρου Παναγιώτου Δοξαρά Περὶ ζωγραφικῆς χειρογράφου τοῦ Δ' Ἰ. Κ. νῦν τὸ πρῶτον μετὰ πρόλογον ἐκδιδόμενον. Ἐν Ἀθήναις 1871.

2 Ἴδε περὶ τῆς λέξεως ταύτης κατωτέρω ἐν τοῖς Συμμίκτησι.

»αρκε' Μαΐου ιε'. Καὶ ἴσως ὁ Παναγιώτης εἰργάσατο τὴν
 »εἰκόνα ταύτην συντεταγμένος ὢν ὑπὸ τὸν περικλεέστατον ἐκεί-
 »νον στρατάρχην, ὑπερασπιζόμενον κατὰ τῶν Ὀθωμανῶν τὸ
 »προπύργιον τοῦτο τοῦ χριστεπωνύμου λαοῦ, ἢ μᾶλλον ξένος
 »ὢν παρ' αὐτῷ καὶ οἰκείος. Τοῦτο δὲ εἰκάζομεν ἐκ τινος μαρ-
 »τυρικοῦ τῷ ὁποίῳ αὐτὸς ὁ Schulenburgios ἔδωκεν ὕστερον εἰς
 »τὸν υἱὸν τοῦ Παναγιώτου, ἐνθα λέγει καὶ περὶ τοῦ πατρὸς,
 »ὅτι αἱ ὑπηρεσίαι καὶ αἱ ἄλλαι αὐτοῦ ἀγαθοεργίαι τὸν παρεκί-
 »νησαν νὰ σκεπάσῃ διὰ τῆς προστασίας του καὶ τοῦτον καὶ τὴν
 »οἰκογένειάν του ἅμα ὑπεκφυγόντος τὸν ὀθωμανικὸν ζυγὸν, καὶ
 »ὅτι ἔκτοτε εὗρεν αὐτὸν ἐκ πείρας ἄνδρα τελείας χρηστότητος,
 »ὥσπερ κόσμον εἰς τὰς λοιπὰς αὐτοῦ ἀρετὰς προσκεκτημένον
 »τὴν τέχνην τοῦ ζωγραφεῖν, διὸ καὶ προὔξενησεν εἰς αὐτὸν διὰ
 »τῆς μεριτείας του εἰδικὰς παρὰ τῆς πολιτείας ἀνταμοιβὰς»¹.

Καὶ τὸ μὲν μνημονευόμενον ὑπὸ τοῦ Μουστοξύδου μαρτυ-
 ρικὸν, περὶ οὗ σημειώνει, ὅτι «ἐδόθη ἐν Βενετίᾳ τῇ 15 Αὐγού-
 στου 1738» δὲν καταλέγεται μεταξὺ τῶν ὑπὸ τοῦ κ. Σάθα
 ἐκδοθέντων ἐγγράφων², οὐδὲ γινώσκω ποῦ ἀπόκειται. Ἄλλ' ἡ
 ζωγραφία τοῦ Schulenburg σώζεται εὐτυχῶς μέχρι τῆς σήμε-
 ρον, ἀποκειμένη ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἱστορικῆς
 καὶ ἐθνολογικῆς ἐταιρείας, εἰς ἣν ἔχει δωρηθῆ παρὰ τοῦ μακα-
 ρίτου Μάρκου Ρενιέρη, κτησαμένου αὐτὴν πιθανῶς παρὰ τοῦ
 υἱοῦ τοῦ Μουστοξύδου Μιχαήλ, παρ' ἧ εὕρισκατο μέχρι τοῦ λά-
 χιστον τοῦ 1871³. Ἐκδίδοντες δ' ἐνταῦθα ἀπότυπον τῆς ζω-
 γραφίας ταύτης κατὰ φωτογραφίαν τοῦ ἐν Ἀθήναις φωτογρά-
 φου Lester, ἐν καὶ μόνον ἔχομεν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἡ ὀπι-
 σθεν τῆς εἰκόνης κεχαραγμένη ἐπιγραφή εἶνε νῦν ποῦ καὶ ποῦ
 ἐφθαρμένη ἕνεκεν ὀξειδώσεως τοῦ χαλκοῦ.

Ἐπὶ δὲ τῇ ἐκδόσει τῆς καλλιτεχνικωτάτης πράγματι ταύ-

1 Ἑλληνομνημῶνος σ. 18 κ. ε.

2 Ἐθ' ἀν. σ. 425 κ. ε.

3 Παναγιώτου Δοξάρᾳ περὶ ζωγραφίας σ. 16'

Συμπληρωματικαὶ εἰδήσεις περὶ τοῦ ζωγράφου Παναγιώτου Δοξαρά 267

τῆς ζωγραφίας τοῦ Δοξαρά εἵκαιρον κρίνω νὰ σημειώσω, ὅτι
προσεχῶς ἐλπίζω νὰ θυνῆθαι νὰ παράσχω εἰδήσεις καὶ περὶ

Ζωγραφία τοῦ κόμισιτος Ἰωάννου von Schulenburg
ὑπὸ Παναγιώτου Δοξαρά.

ἄλλων τινῶν ἔργων τοῦ Δοξαρά ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Μουστοξύδου
μνημονευομένων.

Καὶ δὴ πλὴν τῆς εἰκόνας τοῦ Schulenburg ὁ Δοξαράς
ἔγραψε καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ Βενετοῦ ἀρχιστρατήγου Φραγκί-
σκου Γριμάνη. Ὁ βιογράφος τοῦ ζωγράφου Λεόντιος Ἱερομόνα-

χος ὁ Πελοποννήσιος μαρτυρεῖ, ὅτι ὁ ἐξοχώτατος ἀθρόντης Φραγκίσκος Γριμάνης, ὄντας καπετῶν Γκενεράλες ἠθέλησε γὰρ τοῦ ζωγραφίσουν τὴν εἰκόνα του, καθὼς τὸ κάμνον οἱ μεγάλοι ἀθρόνται· καὶ δὲν ἠμπόρεσεν ἀπὸ τὴν Βενετῶν καὶ ἔως ἔλθαι τὸν Μωρέαν γὰρ εὔρη καλῆτερον διδάσκαλον ἀπὸ τὴν βιογραφίαν ταύτην, ἐρωτᾷ ἐν ὑποσημειώσει «Μήπως σώζε-ται μέχρι τοῦ νῦν εἰς τὸ ἐν Βενετῶν μεγαλοπρεπὲς Γριμάνειον παλάτιον, ἐνθα φυλάττονται πλείστα καλλιτεχνικὰ ἀριστουργή-ματα;» Καὶ ὅτε μὲν ἐδημοσίευσεν τῷ 1871 τὴν περὶ Παναγιώτου Δοξαρά οὐδὲν πλέον τι ἠδυνήθη γὰρ προσθέσω περὶ τῆς εἰκόνης ταύτης εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ Μουστοξύδου λεχθέντα², εὐελπι-στῶ δ' ὅμως νῦν, ὅτι θὰ κατορθώσω τοῦτο μετ' οὐ πολὺ.

Ὅμοίως δὲ καὶ ἐν τῇ κατὰ τὴν Ζάκυνθον οἰκῇ τῶν Με-λιστηνῶν εὐρίσκοντο ζωγραφίαι τοῦ Δοξαρά, «περὶ ὧν δὲν δυνάμεθα ἐπὶ τοῦ παρόντος γὰρ δώσωμεν πληροφορίας», καθ' ἃ ἔγραφεν ὁ Μουστοξύδης³, καὶ περὶ ὧν ἐπ' ἴσης ἐπιφυλάσσομαι γὰρ ἐκθέσω τὰ δέοντα ἐπ' ἄλλῃ εὐκαιρίᾳ.

Τέλος προσθέτω ἐνταῦθά τινα περὶ τῶν κωδίκων τοῦ Παναγιώτου Δοξαρά. Εἶνε δὲ οὗτοι τρεῖς, ὁ περιέχων τὴν Περὶ ζωγραφίας ἀνέκδοτον πρωτότυπον αὐτοῦ πραγματεῖαν, ἣν ἐξέ-δωκε τῷ 1871, καὶ οἱ δύο κώδικες, ὁ τῆς Ἑθνικῆς βιβλιοθήκης Ἀθηνῶν καὶ ὁ Μαρκιανὸς Cl. IV. cod. L, οἱ περιέχοντες τὴν ὑπὸ τοῦ Δοξαρά μετάφρασιν τῶν περὶ τῆς ζωγραφικῆς τέχνης συγγραφῶν τοῦ Λεονάρδου da Vinci καὶ τοῦ Λέοντος Βαπτι-στοῦ Ἀλβέρτου καὶ τῆς περὶ τοιχογραφίας πραγματείας τοῦ Ἀνδρέου Πότζο. Καὶ τὸν μὲν Μαρκιανὸν κώδικα περιγράφει ἐν τῇ Ἑλληνομνήμονι⁴ ὁ Μουστοξύδης, ὅστις, προσθετέον καὶ τοῦτο, καὶ ἀλλαχοῦ ἐν συγγραφῇ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐκδό-

1 Ἑλληνομνήμωνος σ. 25.

2 Παναγιώτου Δοξαρά Περὶ ζωγραφίας σ. 18'.

3 Ἑλληνομνήμωνος σ. 20. Ἠρῆλ. Παναγιώτου Δοξαρά Περὶ ζωγραφίας σ. 18'.

4 Ἑλληνομνήμωνος σ. 22 κ. ε.

θείση, ποιείται λόγον¹. Τόν δὲ ἀθηναϊκὸν κώδικα περιέγραφα πρῶτος ἐγὼ διὰ μακρῶν² εἰκοσι καὶ ἑν ἔτη πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Σακκελίωνος συνταχθέντος καταλόγου τῶν χειρογράφων τῆς Ἐθνικῆς βιβλιοθήκης· φέρει δὲ σήμερον τὸν ἀριθμὸν 1285³. Ὁ δὲ αὐτόγραφος κώδιξ τῆς πρωτοτύπου Περὶ ζωγραφίας πραγματείας τοῦ Δοξαρά, ὅστις, ὅτ' ἐξέδωκα ἐξ αὐτοῦ τῷ 1871 τὸ ἀνέκδοτον ἐκεῖνο πόνημα, εὐρίσκατο ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ ἐμοῦ πατρὸς⁴, ἐδωρήθη κατόπιν ὑπ' ἐμοῦ εἰς τὴν Ἱστορικὴν καὶ ἐθνολογικὴν ἐταιρείαν, παρ' ἧ καὶ ἀποκατεῖται, φέρων τὸν ἀριθμὸν κώδικος 6⁵. Περὶ τῶν τριῶν τούτων κωδίκων εἶχον ἀνέκαθεν ἰσχυρισθῆ, ὅτι ἔχουσι πάντες τὴν αὐτὴν γραφὴν καὶ εἶνε αὐτόγραφοι τοῦ Δοξαρά⁶. Πρὸς βεβαίωσιν δὲ τοῦ ἐμοῦ ἰσχυρισμοῦ παραθέτω τρία πανομοιότυπα, ἀνά ἑν ἐξ ἐκάστου τῶν κωδίκων. Τούτων τὸ μὲν ἐνταῦθα ἐν τῇ σελ. 270 δημοσιευόμενον εἶνε ἀπίκασμα μέρους τοῦ φ. 12^α τοῦ ἐν τῇ Ἱστορικῇ ἐταιρείᾳ κώδικος, οἱ δὲ παρένθετοι πίνακες Α' καὶ Β' πρῆστάνουσιν ἀνά μίαν σελίδα τῶν κωδίκων τῆς Ἐθνικῆς βιβλιοθήκης Ἀθηνῶν καὶ τῆς Μαρκιανῆς, ὧν ἑκατέρω περιέχει καὶ μίαν τῶν ἐκ τῆς συγγραφῆς τοῦ Λεονάρδου ἀντιγεγραμμένων ὑπὸ τοῦ Δοξαρά εἰκόνων.

Οἱ δύο κώδικες τῆς ὑπὸ τοῦ Δοξαρά μεταφράσεως τῶν περὶ τῆς ζωγραφικῆς ἔργων τοῦ Λεονάρδου da Vinci καὶ τοῦ Ἀλδέρτου κοσμοῦνται ὑπὸ δεκάδων ὄλων ὑδατογραφημάτων (aquarelles) τοῦ Δοξαρά, δεικνυόντων τὴν εὐτεχνίαν αὐτοῦ. Ἄλλ' ἐπειδὴ ταῦτα εἶνε ἀντίγραφα ἐκ τῶν πρωτοτύπων, ἐλιγώτερον παρέχουσιν ἐνδιαφέρον. Ἄλλως ἔχουσι τὰ κατὰ τὸ τε-

1 *Andr. Mustoxydes Documenti onorifici della famiglia dei conti Zancarol. Ἐν Βενετίᾳ. 1877 σ. 24.*

2 Παναγιώτου Δοξαρά περὶ ζωγραφίας σ. κβ' κ. ε'.

3 Σακκελίωνος Κατάλογος σ. 231.

4 Παναγιώτου Δοξαρά περὶ ζωγραφίας σ. λδ'.

5 Νέου Ἑλληνομνήμονος Τόμ. Γ' σ. 256 κ. ε'.

6 Παναγιώτου Δοξαρά Περὶ ζωγραφίας σ. κδ'.

λευταίον τῶν σχεδιογράφημάτων τῶν κοσμοῦντων τὴν ἀθηναϊκὸν κώδικα, ὅπερ παριστάνει τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐντὸς φεγγίου ταινιστολιστοῦ καὶ κεκοσμημένου ὑπ' ἀγγέλων εἰς

ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ

ἴμοσι τῷ ἐπιμίλειαν μὲ τῷ θυφερώ-
τῷ, εἰς ἀπαλότητα. Τὸ ὁποῖον φαίνεται
εἰς τῷ μορφῷ τῆς αἰτίας Βαρβάραις, εἰς
τῷ αἰτίαν Μαρτίαν Φορμόβαν εἰς τῷ Βε-
μετίαν, ἀμφὶ τῆς βαπτίσης τῶν μποροτα-
ρδίων, ἢ ὁποῖα εἶμαι πηρημένη διὰ πρᾶ-
γμα πολύπρον. Καὶ κατὰ ἀλήθειαν χαίρι-

Πανομοίωτον τοῦ ἐν τῇ Ἱστορικῇ ἐταιρείᾳ κώδικος τοῦ Δοξαρά.

τὰς σχηματιζομένας τέσσαρας γωνίας. Τῆς εἰκόνης ταύτης, ἣτις εἶνε πρωτότυπον ἔργον τοῦ Δοξαρά, σκόπιμον ἔκρινα τὴν ἐνταῦθα ἐν πανομοιοτύπῳ ἐκ φωτογραφίας ἔκδοσιν χάριν δείγματος τῆς τέχνης τοῦ Πελοποννησίου ζωγράφου. Βλέπει δ' αὐτὴν ὁ ἀναγνώστης ἐν τῷ παρενθέντῳ Πίνακι Γ'.

ἰ Περιγράφων ἐν σ. λβ' τοῦ προλόγου τῆς ἡμῆς ἐκδόσεως τῆς πραγματικῆς τοῦ Παναγιώτου Δοξαρά *Περὶ ζωγραφίας* τὸ σχεδιογράφημα ταῦτο ἔγραψα ἐντὸς κέλου δόξης, ἐννοῶν τὸ λατινικὸν *nimbus*, τὸ γαλλικὸν *autéole*, ἢν λέξιν ἄλλοι ἄλλως μετέφρασαν παρ' ἡμῖν, αἱ δὲ πλεῖστοι δόξαν ἢ στέφανον δόξης. Ἄλλ' ἢ βοζαντικῆ λέξις εἶνε φεγγίον, καθ' ἃ ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς πραγματικῆς τινὸς σωζομένης ἐν τῷ κώδικι 261 τῆς ἀγιορειτικῆς μονῆς Διονυσίου ἐχοῦσης ὡδε: «Τοῦ διακόμου κυροῦ Θεοδώρου θεωρήματα εἰς τὰ φεγγία τῶν ἁγίων εἶσι δὴ ποτε περὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ζωγραφουῦνται κυκλασθεῖς». Ἡ πραγματικὴ αὕτη τελευτᾷ ὡδε: οὕτω περὶ κέλου ὅς ταῖς τῶν ἁγίων κορυφαῖς πρᾶ-
τίθεται ὡς ἡμῖν ἔρικτον καὶ ἐνὶ τοσοῦτοις κήρυξίθω (Σπυρ. Π. Λάμπρου Ἐτά-
λογος Τόμ. Α' σ. 327). Τρεῖς δ' ἀναγράφονται ἀργυρᾷ φεγγία ἁγίων εἰκόνων καὶ ἐν ἀχρονίστῳ ἀγιορειτικῷ ἐγγράφῳ ἀποκειμένῳ ἐν τῇ μονῇ Ἁγίου Παντελεήμονος (Florinské Acta, praesertim Graeca, Rossici in monte Athos monasterii. Ἐν Κιέβῳ. 1873 σ. 50 κ. ε.).

ΔΙΟΝΑΡΔΟΥ ΤΟΥ ΒΙΝΤΖΗ

Πάντα πρέπει να πω... (κεφ. + β)

Εἰς ἓνα παρτίον δεῦν πρέπει μὴ ἀδυνατῆσαι οὐδέποτε ἢ παρὰ τὸν ἄριστον, μάλλον μὴ ἴσχυται μόνον μετὰ τῆς χεῖρας ἢ βραχίονος ἀδυνατῆσαι κρημνίσαι, καὶ τὸ σκαποχίθῃ μὴ ἀφίεται μὴ τίπτε ἀπὸ τῆς, ἐὰν πρῶτον μὴ σκεπασθῆται ἀπὸ τοῦ φυσικοῦ, ἔρχοντι, ἰσχυρῶς μὴ καμψὴ παρτίον φαμίδι εὐνήθῃ τῆς σφοδρῆς κατ' ἐκείνο, ἐὰν εἶμαι σπρῆς, ἢ παρτίον λείπον, ἢ χονδρῶς ἐκκοχθῆ διαφορετικῶς εἰ κατεκασον τῆς σφοδρῆς, τὰ ἐξ ἑαυτῶν ἀμνηθῆς, κατὰ πολλοὶ ποικίσι μαθὺν ἴσθῃ ἢ μορφῶσιν μαλιστα μὴ χεῖρας ἢ μὴ διαματιον χεῖρας, διὰ τὴν μάλα λαυθαμοσι καλῶσιν. Διὰ τῆς σφοδρῆς τῶν παρτίων εἰ βραχυτέτα κεφ. + β.

Ἡ μὲν γ' ἢ κολοβός, καμψὴ μὴ σκαπῆς μάλιστα ἀριθμὸν ἢ λυγρῶσιν, πρῶτα ἢ ἑτέραν μορφῆς, ἐὰν εἶται μάλιστα εἰσι κολοβῶσιν ἀπὸ σφοδρῆς διαστῆς ἐξ ἐξῆς μάλιστα ἴσχυθῃ ἐν τῆς αὐτῆς μὴ. Εἰ εἶμαι ὅθεν εἶται τὸ ὀματι, Μ Ν πρῆται μισόν-μιστοῖαν κολοβῶσιν πρῶτον διασηματικῶν ἀπὸ τοῦ ὀματι ἐν τῆς ἀκρατῆς, Ν Ο τῆς δεξιῆς ἀφῆσαι, διὸτι ἐβρίσκοντα ἀπὸ τῆς Π Ρ τῆς πρῆται εἰ τὸ ἰματιον.

Κολοβός, ἢ
ἰσχυρῶς
Σκαρπῆς

Εἰς τὸ

2006

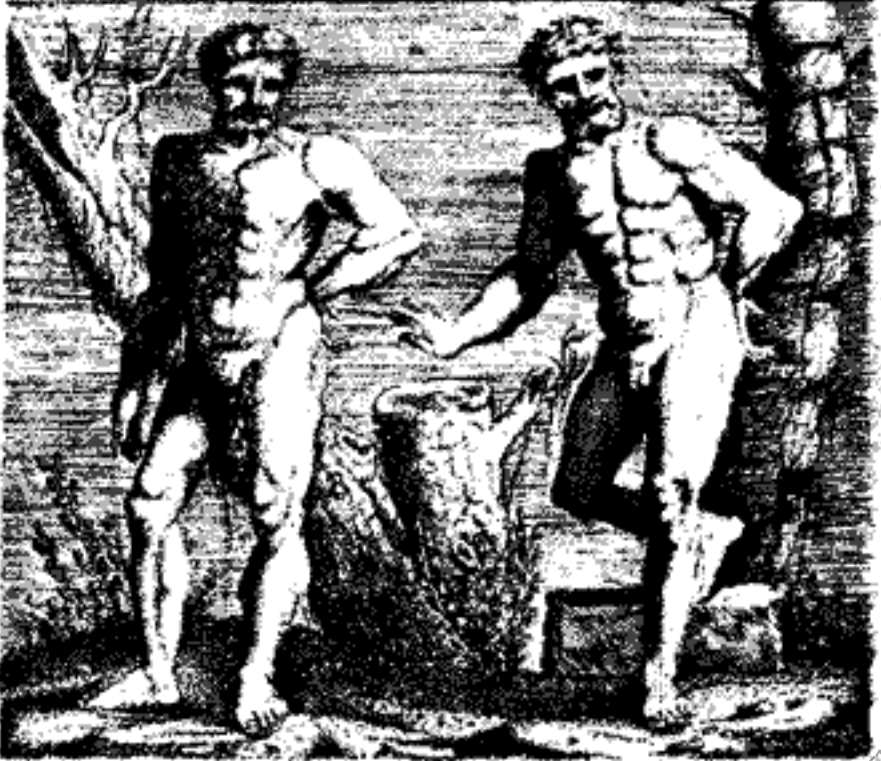
ΤΕΧΝΗΖΟΥΡΑΦΙΑΣ

86

λψη καθε φέρων βαρύνει εις τήν κλίσην του κερματός του τὸ λοι-
πόν κερματός τὸ ὅλον ἐκ τινὰ τὸ πᾶν τὸ μέρος εἰς ἑαυτὸν ἕνωσιν
γον ἀκεραία τῆς τεχνικῆς τῆς ἀρχῆς τοῦ ὅλου κερματός χαρῆς
μα δὲ αὐτὴ ἀφαιρῆται βαρύνει εἰς τὰ ἐν κλίσην μέρος τοῦ αὐτοῦ ὅλου

Ἀπόκρισις ἐπιγράμματα. Κεφ. ρζγ.

Ἄλγη ὁ ἐπιγράμματος ἐν τῷ εἰς τὸ πρῶτον μέρος τὸ ἀμυδρὸν μὲν εἰ-
ρα ἐπιγράμματος ὅτι δαυδρῶτος ὅτι τῆς τῆς τῆς ἀπὸ πρῶτον μέρους
αὐτὴν κερματός συνδίδει ἀματά πᾶν τῆς πρῶτον φέρων τῆς μέρους
ὅλου τοῦ κερματός. Τῆς βαρύνεται ὅπου κερματός τὸ μέρος τοῦ ὅλου δι-
τι συχρῶτος δαυδρῶτος δὲν συνδίδει ὅτι κερματός τῆς τῆς τῆς
μέρους κερματός ὅπου τὸ ὅλον δαυδρῶτος κερματός οὐκ εἰς τῆς τῆς
κέρματός ἀμυδρῶτος ἕνωσιν μέρους κερματός καὶ πᾶν φέρων τῆς
μέρους ἀπὸ τὸ μέρος τὸ ἀμυδρῶτος τῆς κερματός ὅτι δὲν εἶναι ἀμυδρῶτος
κέρματός ὅπου κερματός εἰς τὸ γέρματός κερματός ἀποδίδεται εἰς τὸ δ-
ο μέρος. ἀπὸ κερματός γὰρ ὅτι ἕνωσιν ὅτι δὲν γέρματός ἀπὸ
τῆς ἕνωσιν τῆς κερματός εἶναι γέρματός εἰς τὸ γέρματός κερματός εἶναι φ-
μυδρῶτος εἰς τὸ τὸ πᾶν τῶν.

Κεφ. ρζγ

ΠΑΝΟΜΟΙΟΤΥΠΟΝ

τοῦ φ. 86α τοῦ ἐν τῇ Μαθητικῇ βιβλιοθήκῃ ἀντογράφου κ. δαδ.
τοῦ Πατριάρχου Λαζαροῦ ἐτ. ἀπ. 11' σελ. 2.

Ε.Υ.Δ. της Κ.τ.Π
IOANNINA 2006

ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΥΠΟΝ

*της εν φ. 2^α τοῦ ἐν τῇ Ἐθνικῇ Βιβλιοθήκῃ Ἀθηνῶν ἐκ' ἀρ. 1285 κώδικος
τοῦ Παναγιώτου Δοξαρά εἰκόνας τοῦ Ἰησοῦ.*

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

Η ΕΝ ΤΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΓΑΙΡΕΙΑΙ ΖΩΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΔΟΞΑΡΑ
Μ ΠΑΡΙΣΤΑΝΟΥΣΑ ΤΟΝ ΚΟΜΙΤΑ SCHULENBURG

Ε.γ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006